

Pepe Espaliú. *Carrying*, 1992

L'obra de Pepe Espaliú (Còrdova, 1955 - Madrid, 1993) és una contínua reflexió sobre la pròpia identitat a través d'aspectes universals com ara el dolor i el plaer, la màscara, la soledat i la ferida. A començaments dels noranta, després de ser diagnosticat de sida, en un moment en què la resposta a aquesta malaltia, amb una especial duresa a Espanya, eren la por, la incomunicació i el rebuig social, Espaliú va encarnar una posició radical de lluita i visibilitat que va materialitzar a través dels seus escrits i aparicions públiques i en una sèrie d'obres que formarien el *Carrying Project*. Es tracta de dibuixos, escrits, escultures en forma de palanquins de ferro i cadires cobertes per una caixa tancada, així com dos *Carrying* (1992), unes accions relacionades amb l'acte de transportar i cuidar, en un joc de paraules a partir de l'anglès. A Sant Sebastià l'artista va recórrer els carrers de la ciutat transportat en braços pels seus amics, des de la seu del festival de cinema fins a l'Ajuntament, i a Madrid, des de l'edifici de les Corts fins al Museu Reina Sofía.

La obra de Pepe Espaliú (Córdoba, 1955 - Madrid, 1993) es una continua reflexión sobre la propia identidad a través de aspectos universales como el dolor y el placer, la máscara, la soledad y la herida. A principios de los años noventa, tras ser diagnosticado de sida, en un momento en el que, con particular dureza en España, la respuesta a esta enfermedad fue el miedo, la incomunicación y el rechazo social, Espaliú encarnó una posición radical de lucha y visibilidad que materializó a través de sus escritos y apariciones públicas y en una serie de obras que formarán el *Carrying Project*. Se trataba de dibujos, escritos, esculturas en forma de palanquines de hierro y sillas cubiertas por una caja cerrada y dos *Carrying* (1992), acciones relacionadas con el acto de transportar y cuidar, en un juego de palabras a partir del inglés. En San Sebastián el artista recorrió las calles de la ciudad transportado en brazos por sus amigos, desde la sede del festival de cine hasta el Ayuntamiento, y en Madrid, desde el edificio de las Cortes hasta el Museo Reina Sofía.

The work of Pepe Espaliú (Córdoba, 1955 – Madrid, 1993) is a continuous reflection on identity itself, through universal aspects such as pain and pleasure, masks, solitude and hurt. During the early 1990s, after being diagnosed with AIDS at a time when, with particular harshness in Spain, the response to this condition was based on fear, isolation and social rejection, Espaliú embodied a radical position of struggle and visibility which materialised through his writings and public appearances, and in a series of pieces that made up the *Carrying Project*. It included drawings, written work, sculptures in the form of iron levers and chairs covered by closed boxes, and two *Carrying* (1992) actions which, in a play on words, were related to the acts of both transporting and caring. In San Sebastián, the artist was carried through the streets of the city by his friends, from the headquarters of the film festival to the Town Hall, and then in Madrid, from the Cortes square to the Museo Reina Sofía.